

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/100/2019
Identifikačné číslo spisu:	1206215571
Dátum vydania rozhodnutia:	31.03.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petříková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:1206215571.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ V. S., bývajúceho v N. a 2/ V. S., bývajúcej v N., obidvoch zastúpených JUDr. Jozefom Boledovičom, advokátom so sídlom v Rovinke, Úzka č. 578/4, proti žalovaným 1/ MH Manažment, a. s., so sídlom v Bratislave, Trnavská cesta č. 100 a 2/ PRO BIOS spol. s r. o. neštátna poliklinika, so sídlom v Bratislave, Ružová dolina č. 21, o určenie neplatnosti zmluvy, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 11 C 137/2006, o dovolaní žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 22. februára 2018 sp. zn. 10 Co 134/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaní majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 21. apríla 2016 č. k. 11 C 137/2006-522 zamietol žalobu žalobcov 1/, 2/ z dôvodu nedostatku ich naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti Zmluvy o predaji časti podniku č. 2128/2002 uzavretej 16. decembra 2002 medzi žalovaným 1/ ako predávajúcim a žalovaným 2/ ako kupujúcim. Žalobou sa žalobcovia domáhali určenia, že Zmluva o predaji časti podniku je neplatná pre rozpor so zákonom v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie mal však za to, že dovolaním sa uvedenej neplatnosti predmetnej zmluvy sa právne postavenie žalobcov 1/, 2/, ktorých bezprostredným úmyslom je nadobudnutie vlastníckeho práva k bytu podľa zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, ktorý užívajú, nemôže v žiadnom ohľade zmeniť, nakoľko je nesporné, že vlastníckmi sa stať ani nemôžu, keďže priestory, ktoré žalobcovia 1/, 2/ od roku 1971 obývajú, nie sú bytom podľa ustanovenia § 2 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z., ani v zmysle ustanovenia § 62 zákona č. 41/1964 Zb., resp. § 118 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pretože tieto miestnosti neboli objektívne určené kolaudačným rozhodnutím na trvalé bývanie ako samostatné bytové jednotky, pričom tieto právne závery boli konštatované aj v rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 19. apríla 2007, č. k. 3 Co 20/2006-503, ako aj v rozsudku z 11. marca 2013, č. k. 6 Co 249/2012-638 s tým, že žalobcovia 1/, 2/

v konaní nepredložili žiaden dôkaz, ktorým by tieto právne závery akokoľvek spochybnil, preto súd prvej inštancie rozhodol tak, ako je vyššie uvedené.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 22. februára 2018 sp. zn. 10 Co 134/2017 na odvolanie žalobcov napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovaným 1/ a 2/ priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Súd prvej inštancie dospel podľa jeho názoru k absolútne správne právne záveru o nedostatku naliehavého právneho záujmu žalobcov 1/, 2/ na určení neplatnosti zmluvy o predaji časti podniku, pričom sa aj správne a presvedčivo argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením veci.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia 1/ a 2/ (ďalej aj „dovolatelia“), prípustnosť a dôvodnosť ktorého odôvodnili s poukazom na § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Vádu konania uplatnenú v zmysle § 420 písm. f/ CSP odôvodnili tým, že odvolací súd sa nevysporiadal s ich podstatnou argumentáciou vzťahujúcou sa k osvedčovaniu existencie naliehavého právneho záujmu. Zároveň namietali aj spôsob hodnotenia dokazovania a rozhodnutie odvolacieho súdu považovali za neočakávané. V zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP mali za to, že v konaní došlo k nesprávne právne posúdeniu naliehavého právneho záujmu. Súd nižších inštancií sa podľa ich tvrdenia vôbec nezaoberali meritom veci. Pri odklone rozhodnutia odvolacieho súdu v zmysle príslušného ustanovenia od judikatúry najvyššieho súdu poukázali na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. júna 2009 sp. zn. 4 Cdo 111/2008, v ktorom bolo vyjadrené, že nedostatok naliehavého právneho záujmu nemožno odôvodniť skutočnosťou, ku ktorej sa súd vyjadruje v súvislosti vo veci samej. Následne poukázali na to, že ak súd dospeje k záveru, že podaná určovacia žaloba nie je z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení spôsobilým alebo prípustným prostriedkom ochrany práva a zamietne žalobu bez toho, aby sa zaoberal meritom veci, tak sa podľa ich názoru odklonil od rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 4. marca 2009 sp. zn. 3 Cdo 241/2008. Navrhujú preto, aby dovolací súd rozhodnutia súdov nižších inštancií zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň žiadajú priznať im náhradu trov dovolacieho konania.

4. K dovolaniu žalobcov 1/ a 2/ sa vyjadril len žalovaný 1/, ktorý ho žiadal odmietnuť a zároveň mu priznať náhradu trov konania vo výške 100 %.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie dovolaním napadnúť (úspešne). Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

6.1. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

6.2. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

7. Dovolatelia vyvodzujú prípustnosť nimi podaného dovolania z § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého videli porušenie práva na spravodlivý proces v tom, že odvolací súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, ako aj v spôsobe hodnotenia dokazovania a v nedôvodnom nenariadení pojednávania.

8. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP dovolací súd uvádza, že nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto

ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto skúmal, či došlo k procesnej vade, ktorú namietali dovolatelia. Mal pri tom na zreteli, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami [viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03].

9. K námietke nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd odkazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktoré je aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po 1. júli 2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne. Dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 393 CSP, je nepreskúmateľné.

9.1. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné atribúty spravodlivého súdneho procesu a táto skutočnosť jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Z judikatúry tohto súdu vyplýva, že na taký argument strany sporu, ktorý je pre rozhodnutie podstatný a rozhodujúci, sa vždy vyžaduje špecifická odpoveď (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany; t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu“.

9.2. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napríklad Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009, prípadne Ryabykh proti Rusku z roku 2003). V posudzovanej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP a v celom rozsahu sa stotožnil s jeho odôvodnením. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým tvorí - ako už bolo spomenuté, jeden celok. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd a rovnako tak súd prvej inštancie svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil a že pri rozhodovaní nezohľadnil odvolaciu argumentáciu žalobcov. Dovoláním napadnutý rozsudok uvádza skutkový stav, ktorý považoval súd prvej inštancie ako aj odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i

právne predpisy, z ktorých súd prvej inštancie a rovnako tak odvolací súd vyvodili svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení svojich rozhodnutí riadne a presvedčivo. Súd prvej inštancie a rovnako tak odvolací súd mali z vykonaného dokazovania za preukázané, že v konaní nedošlo zo strany žalobcov k preukázaniu naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti Zmluvy o predaji podniku, a preto sa ďalej nezaoberali meritom veci. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľov. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). Podľa presvedčenia dovolacieho súdu dal odvolací súd v danom spore odpoveď na tie otázky, ktoré boli z jeho hľadiska relevantné pre rozhodnutie o odvolaní.

10. K námietke dovolateľov, ktorí súdom vytýkali aj nedostatky v procese dokazovania dovolací súd pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého z dôkazov (por. R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Nová právna úprava na samej podstate uvedeného nič nezmenila (v súvislosti s tým pozri sp. zn. 2 Cdo 159/2017, 3 Cdo 59/2017, 5 Cdo 47/2017 a 7 Cdo 42/2017). K uvedenému dovolací súd navyše poznamenáva, že nie je dôležité aké dôkazy odvolací súd vykonal, pretože v danom konaní je prvoradá hlavne to, že dospel k záveru o nedostatku naliehavého právneho záujmu žalobcov na požadovanom určení.

11. Pokiaľ žalobcovia 1./ 2/ tvrdia, že ich procesné práva boli porušené aj tým, že na prejednanie odvolania krajský súd nenariadil pojednávanie, dovolací súd poukazuje na to, že podľa § 385 ods. 1 CSP odvolací súd nariadi pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem. O tom, či je potrebné vo veci zopakovať alebo doplniť dokazovanie, rozhoduje odvolací súd. V danom prípade sa odvolací súd stotožnil so skutkovými závermi súdu prvej inštancie, preto je namieste záver, že nemal dôvod dokazovanie zopakovať (§ 384 ods. 1 CSP). Existenciu podmienok pre doplnenie dokazovania odvolací súd nezistil (§ 384 ods. 2 a 3 CSP). Keďže na nariadenie pojednávania nebol daný ani verejný záujem, rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania je postupom, ktorý plne zodpovedá zákonu (§ 385 ods. 1 CSP). Postupom dovolacieho súdu, ktorý sa nepriečil zákonu, nemohlo dôjsť k porušeniu práva dovolateľov na spravodlivý súdny proces. Neopodstatnená je preto aj táto námietka, že namietaným postupom dovolacieho súdu došlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

12. V danom prípade žalobcovia vyvodzujú prípustnosť a dôvodnosť svojho dovolania aj s poukazom na § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu dovolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie dovolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

13. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

14. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

15. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi dovolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu

právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

16. Uvedený dôvod prípustnosti dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu predpokladá, že ide o právnu otázku (tak hmotnoprávnu, ako aj procesnoprávnu) a odklon jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

17. V danom prípade dovolatelia namietali, že v konaní došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu naliehavého právneho záujmu. Súd nižších inštancií sa podľa ich tvrdenia vôbec nezaoberali meritom veci. Odklon rozhodnutia odvolacieho súdu videli od judikatúry najvyššieho súdu, a to od uznesenia z 30. júna 2009 sp. zn. 4 Cdo 111/2008, v ktorom bolo vyjadrené, že nedostatok naliehavého právneho záujmu nemožno odôvodniť skutočnosťou, ku ktorej sa súd vyjadruje v súvislosti vo veci samej. Následne poukázali na to, že ak súd dospeje k záveru, že podaná určovacia žaloba nie je z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení spôsobilým alebo prípustným prostriedkom ochrany práva a zamietne žalobu bez toho, aby sa zaoberal meritom veci, tak sa podľa ich názoru odklonil od rozhodnutia najvyššieho súdu zo 4. marca 2009 sp. zn. 3 Cdo 241/2008.

18. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu je zjavné, že súdy v tomto konaní zamietli žalobu pre nepreukázanie existencie naliehavého právneho záujmu dovolateľov na požadovanom určení neplatnosti zmluvy o predaji časti podniku. Dovoláním sa neplatnosti uvedenej zmluvy by sa totižto ich právne postavenie, ktorých bezprostredným úmyslom bolo nadobudnutie vlastníckeho práva k bytu, v žiadnom prípade nezmenilo, nakoľko je nesporné, že vlastníckmi sa stať ani nemôžu.

19. Dovolací súd má za to, že judikatúra, od ktorej sa mal odvolací súd odkloniť, riešila úplne iný stav veci. V zrušujúcom uznesení dovolacieho súdu z 30. júna 2009 sp. zn. 4 Cdo 111/2008 sa strany sporu domáhali určenia toho, že odstúpenie pôvodne žalovanej od kúpnej zmluvy, predmetom ktorej bol predaj spoluvlastníckeho podielu menovanej k nehnuteľnostiam, je neplatné. Dovolací súd zrušil predmetné uznesenie z dôvodu, že odvolací súd svoje zamietnutie žaloby odôvodnil nedostatkom naliehavého záujmu na takomto určení, pričom tento nedostatok vyvodil z absolútnej neplatnosti tejto zmluvy. Takýto záver (o absolútnej neplatnosti zmluvy) však predpokladal vyhodnotenie vykonaného dokazovania a ustálenie skutkových zistení z nej vyplývajúcich, čo zároveň znamenalo, že prichádzal do úvahy až v súvislosti s rozhodnutím v merite veci. Zamietnutie žaloby pre nedostatok naliehavého právneho záujmu vylučuje súčasné preskúmanie žaloby po vecnej stránke. Následne v odmietajúcom uznesení dovolacieho súdu zo 4. marca 2009 sp. zn. 3 Cdo 241/2008, sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému určenia zániku spoločného nájmu bytu v dôsledku opustenia spoločnej domácnosti žalovaným, ktorý bol jej manželom. Podľa názoru dovolacieho súdu v tomto konaní došlo k preukázaniu existencie naliehavého právneho záujmu na určení, že došlo k zániku práva spoločného nájmu bytu, pretože tým bude odstránený stav neistoty jej právneho postavenia k tomuto bytu vo vzťahu k žalovanému (spoločnému nájomcovi). Je zjavné, že vyššie uvedené konania sa zaoberali preukazovaním naliehavého právneho záujmu pri úplne iných skutkových okolnostiach toho-ktorého prípadu odlišných od skutkového stavu riešeného v tomto konaní.

20. Z uvedeného je zjavné, že žalobcovia vo svojom dovolaní neuviedli na podporu svojho podania súvisiace rozhodnutia, od ktorých sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

21. Z vyššie uvedených dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcov nevyplýva z § 420 písm. f/ CSP a rovnako ani z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP preto ich dovolanie v celom rozsahu ako neprípustné v zmysle § 447 písm. c/ CSP odmietol.

22. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.